

trvání podniku jest určena nějakou pevnou hranicí časovou nebo nastoupením vnějších skutečností. Naproti tomu jde-li o podnik, jenž podle vůle podnikatelovy není zamýšlen na určitou jakkoli vymezenou dobu, nelze podnik ten prohlásiti za dočasný jen proto, že po určité časové údobí v podniku tom se nepracuje. V případě takovém provoz podniku sice odpočívá, podnik však sám jako takový trvá dále. Tak je tomu zejména v případech, kde činnost podnikatelova, vázána jsouc zevními podmínkami, může se projevovati jen v určitých ročních obdobích, kdežto v druhých ročních obdobích provoz podniku odpočívá, přece však podle vůle podnikatelovy znovu má býti zahájen, jakmile nastane období, jež činnost podnikatelovu připouští nebo podmiňuje.

Otázka, zda určitý podnik jest podnikem trvalým nebo dočasným, nemůže proto býti řešena podle toho, zda podnik jest nepřetržitě v činnosti po celý rok či nikoli, a nemůže pak ani podnik Alexandra M. býti uznán za podnik dočasný proto, že činnost stavitelskou nevyvíjí po celý rok, nýbrž jen v sezoně letní. Nepochybil tedy žal. úřad, jestliže otázku, zda podnik Alexandra M. je podnikem dočasným, podle tohoto kritéria neposuzoval.

Č. 10.253.

Ř í z e n í s p r á v n í: * Za účinnosti vl. nař. č. 8/28 není min. povoláno rozhodovati, a to ani jako stolice odvolací, o žádosti za obnovu řízení skončeného rozhodnutím, jež vydalo před účinností cit. vl. nař. jako stolice třetí, týká-li se důvod obnovy řízení ve všech stolicích správních.

(Nález ze dne 7. ledna 1933 č. 20.729/32.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna ve S. (adv. Dr. Miloslav Haken ze Slaného) proti ministerstvu sociální péče (za sůč. Josefa Ř. v D. adv. Dr. Vladimír Domorázek z Prahy) o obnovu řízení.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: K žádosti představenstva stěžující si pojišťovny z 24. července 1916 okresní hejtmanství ve Slaném výměrem z 31. prosince 1917 zrušilo veškerá usnesení dřívějšího představenstva této pojišťovny jako neplatná proto, že se dotčených schůzí účastnily jako členové představenstva osoby, jež tou dobou nebyly již členy pojišťovny, mezi nimi také usnesení učiněné ve schůzi z 12. ledna 1913, kde usneseno mimo jiné, aby pokladníku této pojišťovny, Josefu Ř., byla udělena definitivita a zvýšeno mu služné, jakož i roční remunerace. Usnesení této schůze zrušeno proto, že se jí účastnil Antonín M.

K žádosti Josefa Ř. z 9. června 1919 okresní hejtmanství výměrem z 25. června 1919 svůj výměr z 31. prosince 1917 změnilo v ten smysl, že se usnesení představenstva z 12. ledna 1913, pokud se týče úpravy služebního poměru Josefa Ř., uznává platným, poněvadž členové tehdejšího představenstva, František J. a Antonín B., při výsledku dne 23. června 1919 potvrdili, že se Antonín M. sice do uvedené schůze dostavil, že se však před projednáním záležitosti Josefa Ř. vzdálil a vrátil až ke konci schůze k podpisování protokolu.

Odvolání, jež z výměru toho podala stěžující si pojišťovna, bylo v cestě instanční, posléze rozhodnutím min. soc. péče z 21. března 1925 zamítnuto, a také stížnost její do tohoto rozhodnutí podanou zamítl nss pro bezdůvodnost.

Podáním ze 16. února 1927 žádala pojišťovna u osp-é o zrušení výměru z 25. června 1919 a restituci výměru z 31. prosince 1917 v cestě obnovy řízení, a žádost svou opřela o tyto důvody: 1. svědek František J. je v blízkém příbuzenském resp. švagrovském poměru s Josefem Ř., 2. Josef S., jenž se jako úředník pokladny schůze představenstva z 12. ledna 1913 účastnil, může dosvědčiti, že Antonín M. byl po celou dobu této schůze přítomen, a že se Ř. v roce 1919 u něho ucházel o dosvědčení opaku, a 3. že svědek Antonín B. protokolárně prohlásil, že jeho výpověď z r. 1919 byla nepravdivá.

Po provedeném šetření žal. min. nař. rozhodnutím žádost pojišťovny zamítlo, v podstatě z toho důvodu, že předpis § 86 odst. 1 bod 1 vl. nař. č. 8/28, jednající o křivé výpovědi svědka, nemůže zde přicházeti v úvahu, poněvadž by musila býti prokázána soudním rozsudkem, a že nově vyšlé skutečnosti a průvody nejsou takové váhy, že by jich použití v dřívějším řízení bylo mohlo přivoditi pro žadatelku příznivější věcné rozhodnutí.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

Nss přihlížel nejprve z moci úřední k otázce, zdali min. v daném případě bylo vůbec příslušno o sporné věci rozhodovati.

Ze správních spisů je patrné, že žádost o obnovu řízení podaná stěžující si pokladnou byla vznesena v r. 1927 u osp-é ve Slaném, jež vyšetřivši okolnosti v žádosti uplatňované o ní nerozhodla, nýbrž spis předložila dne 7. června 1927 zsp-é v Praze k dalšímu opatření vzhledem k žádosti za obnovu řízení. Spis ten byl pak dne 29. srpna 1928 předložen dále min. soc. péče, patrně ve smyslu tehdejší praxe proto, že min. vydalo svého času rozhodnutí z 21. března 1925, jímž byl v cestě instanční s konečnou platností potvrzen výměr osp-é z 25. června 1919, jehož zrušení v cestě obnovy řízení se st-lka žádostí svou domáhala.

V době, kdy vydáno bylo nař. rozhodnutí, t. j. dne 4. listopadu 1929, bylo však již v platnosti a účinnosti vl. nař. z 8. ledna 1928 č. 8 Sb. o správním řízení, jež v § 88 stanoví, že rozhodovati o obnově řízení přísluší úřadu, jehož rozhodnutí se důvod obnovy týká, a týká-li se důvod obnovy řízení ve dvou stolicích, úřadu první stolice.

V konkrétním případě netýkaly se důvody obnovy uplatňované stěžující si pokladnou v její žádosti ze 16. února 1927 jen rozhodnutí min. soc. péče, naopak bylo jimi brojeno v první řadě proti oněm průvodům, o něž svůj výměr v této věci vydaný opřela již osp. Týkaly se proto tyto důvody obnovy řízení ve všech stolicích správních, tedy i úřadu I. stolice. Proto byl ode dne 1. prosince 1928 příslušným rozhodovati o podané žádosti nikoli úřad, jenž ve věci samé svého času vydal rozhodnutí konečné, t. j. min. soc. péče, nýbrž okresní úřad ve Slaném jako stolice I.

Na tom nemůže nic změnití okolnost, že žádost podána byla ještě před účinností vl. nař. č. 8/28, když první rozhodnutí o žádosti za ob-

novu bylo vydáno teprve za účinnosti tohoto nařízení a v tomto nařízení není předpisu, který by pro takovýto případ stanovil odchylku od předpisu § 88 odst. 2 cit. nař.

Nař. rozhodnutí nelze však považovati ani za rozhodnutí vydané příslušným úřadem per saltum, poněvadž v konkrétním případě byl by musil — jak shora uvedeno — v I. stoličce rozhodovati úřad okresní, z jehož rozhodnutí by bylo bývalo možno se odvolati k úřadu zemskému, jenž by byl podle čl. 8 odst. 2 org. zák. č. 125/27 rozhodoval s platností konečnou, takže žal. úřad z instančního postupu byl vůbec vyloučen.

Osobilo-li si min. soc. péče přes to v této věci rozhodovati, překročilo působnost zákonem jemu příkázanou; to je nezákonnost, k níž musil nss přihlédnouti z moci úřední.

Č. 10.254.

Vojenské věci: O předpokladech příslušnosti vojenských kárných výborů ke kárnému stíhání vojenských gážistů po stránce osobní a věcné a o postupu řízení před kárnými výbory.

(Nález ze dne 7. ledna 1933 č. 21.234/32.)

Prejudikatura: Boh. A 8715/30.

Věc: Alfred W. v B. proti odvolacímu kárnému výboru u ministerstva národní obrany o kárné potrestání.

Výrok: Stížnost se dílem odmítá pro nepřípustnost, dílem zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podle opisu kmenového listu byl st-l v době státního převratu praporčíkem v záloze, který byl 4. října 1920 demobilisován a 22. října 1921 převzat do čsl. armády jako gážista. Dnem 28. října 1927 byl povýšen na poručíka v záloze. V roce 1919 za činné služby byl na základě obvinění z vojenských deliktů vzneseného Josefem F. a Štěpánem K. zatčen a držen ve vazbě od 5. června do 13. srpna 1919. Trestní řízení proti němu vedené bylo však vojenským prokurátorem pro nedostatek důkazů zastaveno. St-l domáhal se pak na jmenovaných »denunciantech« u civilních soudů odškodnění za přestálou vazbu podle § 576 tr. ř. na Slov. platného, ale byl soudy zamítnut. Obrátil se pak třemi současnými dopisy datovanými v Inšpruku dne 14. dubna 1929 na předsednictvo parlamentu, ministra sprav. a presidenta republiky a oznamoval, že svoji záležitost »proti zlomyslným zničitelům (Josef F. — Štěpo K.) své důstojnické existence a všech výhod, které s tímto postavením mají souvislost«, sdělí Společnosti národů v Ženevě, protože neví, z jakých důvodů min. sprav. protahuje jeho odškodnění na základě § 576 tr. ř. platného na Slov., podle něhož jest prý stát povinen jej odškodniti, jak to učinila anglická vláda v případě jistého S. Že již od října 1920, tedy 9 let hledal své odůvodněné právo u čsl. soudů až k nejvyššímu soudu v Brně, že však jej vždy »s jakýmsi bezzákladným odůvodněním zamítly a zapříčinily mu vždy velké výlohy« myslíce, že st-l pozbude vytrvalosti ve vymáhání svého práva a chtěly tím chrániti zmíněné pachatele od následků jejich činů a že se těmto, ač jim patřilo po-